

Sygn. akt III AUa 1548/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gerszewska
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń
Protokolant:	st.sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2017 r. w Gdańsku

sprawy W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt VI U 1854/15

oddala apelację.

SSA Bożena Grubba SSA Małgorzata Gerszewska SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń

Sygn. akt III AUa 1548/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 maja 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. przyznał emeryturę ubezpieczonemu W. W. od dnia 1 maja 2015 r.

(tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek), lecz z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczonego, świadczenie to uległo zawieszeniu. Organ rentowy wskazał, że emerytura ustalona niniejszą decyzją ma charakter zaliczkowy, gdyż trwa postępowanie wyjaśniające w sprawie nieprawidłowości na koncie ubezpieczonego. Wysokość świadczenia emerytalnego została ustalona w kwocie zaliczkowej – 1.900 zł.

Decyzją z dnia 26 czerwca 2015 r. pozwany ustalił wysokość i podjął wypłatę zaliczki

na poczet przysługującej emerytury od dnia 1 czerwca 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy wskazał, że emerytura ustalona tą decyzją ma charakter zaliczkowy, gdyż trwa postępowanie wyjaśniające w sprawie nieprawidłowości na koncie ubezpieczonego. Wysokość świadczenia emerytalnego została ustalona w kwocie 1.700 zł.

W odwołaniu od decyzji z dnia 26 czerwca 2015 r. ubezpieczony zarzucił organowi rentowemu zaniżenie wysokości świadczenia oraz ustalenie innego terminu wypłaty emerytury, niż w pierwszej decyzji ZUS z dnia 28 maja 2015 r. W konsekwencji ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji w zakresie wysokości emerytury oraz terminu wypłaty emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Pismem z dnia 25 listopada 2015 r. organ rentowy przesłał odpis decyzji ZUS wydanej w dniu 21 września 2015 r. w sprawie z odwołania ubezpieczonego W. W. i poinformował, że postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało zakończone. W wyżej wskazanej decyzji organ rentowy ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 czerwca 2015 r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury została ustalona na kwotę 1.766,90 zł brutto.

W piśmie z dnia 7 stycznia 2016 r. ubezpieczony wniósł o umorzenie postępowania w zakresie terminu, od którego została wypłacona emerytura i podtrzymał odwołanie w zakresie wysokości przysługującej mu emerytury. Zdaniem ubezpieczonego pozwany nieprawidłowo wyliczył wysokość należnej mu emerytury.

Organ rentowy, w wykonaniu zarządzenia Sądu, w piśmie procesowym z dnia 8 marca 2016 r. wskazał, iż różnica w wysokości emerytury ustalonej w decyzji z dnia 26 czerwca 2015 r., a w decyzji zaliczkowej z dnia 28 maja 2015 r. powstała na skutek waloryzacji składek i waloryzacji kapitału początkowego. Organ stwierdził, że w przypadku ustalania wysokości emerytury w maju 2015 r., kwota składek poddana ostatniej rocznej waloryzacji (tj. kwota składek na dzień 31 stycznia 2013 r. zwaloryzowana za 2013 r.) powinna być włączona w cykl waloryzacji kwartalnych poczynając od waloryzacji za I kwartał 2014 r., z kolei w przypadku ustalania wysokości emerytury z czerwca 2015 r., kwota składek poddana ostatniej rocznej waloryzacji (tj. kwota składek na dzień 31 stycznia 2014 r. zwaloryzowana za 2014 r.) nie podlega żadnej waloryzacji kwartalnej. W przypadku ustalania wysokości emerytury w drugim kwartale danego roku – ostatniej waloryzacji składek dokonuje się za czwarty kwartał poprzedniego roku. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc od którego przysługuje wypłata emerytury oraz kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego. Organ rentowy wskazał podstawę obliczenia emerytury dla odwołującego się w przypadku ustalania jej w maju 2015 r., która wynosiła 1.930,52 zł oraz podstawę obliczenia emerytury dla odwołującego się w przypadku ustalania jej w czerwcu 2015 r., która wynosiła kwotę 1.766,90 zł.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy - VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 czerwca 2016 r. w sprawie VI U 1854/15 zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. do obliczenia emerytury ubezpieczonego W. W. według zasad obowiązujących w dniu 1 maja 2015 r. (to jest w dniu przyznania mu emerytury decyzją z dnia 28 maja 2015 r.), przewidujących waloryzację kwartalną kapitału początkowego i składek (punkt pierwszy) oraz stwierdził odpowiedzialność pozwanego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (punkt drugi).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji: Ubezpieczony W. W. (ur. (...)) po raz pierwszy złożył wniosek o emeryturę w dniu 6 maja 2015 r. Wskazany wniosek został załatwiony decyzją ZUS z dnia 28 maja 2015 r. przyznającą mu emeryturę od dnia 1 maja 2015 r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Świadczenie zostało ustalone w kwocie zaliczkowej, tj. 1.900 zł. Organ rentowy pouczył ubezpieczonego, iż wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż ubezpieczony kontynuuje zatrudnienie,

zaś w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w organie rentowym świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy. Ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy ze swoim pracodawcą i w dniu 11 czerwca 2015 r. dostarczył organowi rentowemu niezbędne dokumenty. Pozwany w dniu 26 czerwca 2015 r. wydał decyzję o podjęciu wypłaty, w której ponownie ustalił wysokość wypłacanej emerytury i wznowił wypłatę emerytury

od dnia 1 czerwca 2015 r. w kwocie 1.700 zł. Decyzją z dnia 21 września 2015 r. pozwany obliczył wysokość przysługującej od dnia 1 czerwca 2015 r. ubezpieczonemu emerytury na kwotę 1.766,90 zł brutto. W piśmie procesowym z dnia 8 marca 2016 r. organ rentowy wyjaśnił sposób wyliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego w przypadku ustalania jej w maju 2015 r., gdzie przyjęto waloryzację kwartalną oraz podstawę wyliczenia emerytury dla odwołującego w przypadku ustalania jej w czerwcu 2015 r., gdzie przyjęto waloryzację roczną.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że pierwszorazową decyzją przyznającą ubezpieczonemu emeryturę była decyzja z dnia 28 maja 2015 r. W ocenie Sądu świadczenie emerytalne powinno zostać wyliczone według zasad obowiązujących w dniu wydania decyzji pierwszorazowej, tj. według zasad przewidujących waloryzację kwartalną świadczenia, według wariantu pierwszego wskazanego w piśmie organu rentowego z dnia 8 marca 2016 r. („podstawa obliczenia emerytury dla odwołującego w przypadku ustalania emerytury w maju 2015 r.”). Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż działanie organu rentowego było nieprawidłowe. Wprawdzie organ wyliczył świadczenie ubezpieczonemu w toku procesu, w decyzji wydanej w dniu 21 września

2015 r., po wyjaśnieniu nieprawidłowości na koncie ubezpieczonego w toku wewnętrznego postępowania, jednakże zasady ustalania świadczenia powinny być stosowane z dnia przyznania prawa do emerytury, tj. 28 maja 2015 r. Zatem od tego dnia świadczenie emerytalne zostało nabyte przez ubezpieczonego w wysokości wskazanej w decyzji, według zasad waloryzacji emerytury przewidzianych w art. 25a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Decyzja ta, co do zasady, nie została zakwestionowana przez żadną ze stron niniejszego postępowania. Ubezpieczony nabył prawo do emerytury z dniem 1 maja 2015 r., a więc 1-ego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek

o świadczenie. Organ rentowy bezzasadnie zatem w późniejszych decyzjach, w tym w decyzji z dnia 21 września 2015 r. obliczył ubezpieczonemu świadczenie na nowo według waloryzacji rocznej, przyjmując że ubezpieczony nabył świadczenie z dniem 1 czerwca 2015 r. Tymczasem ubezpieczony nabył świadczenie w maju 2015 r., które zostało zawieszono z powodu kontynuowania przez niego stosunku pracy. Sąd miał przy tym na uwadze wykładnię prezentowaną w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2015 r., III UZP 9/15, oraz z dnia 3 listopada 2015 r., III UZP 12/15, w uzasadnieniach których Sąd Najwyższy wskazał, że kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz. Podobnie Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia

3 marca 2016 r. (III AUa 520/15) stwierdził, że kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko (jedynie) raz, albo w dniu nabycia prawa do świadczenia, albo w dniu realizacji ryzyka (obecnie jedynym ryzykiem jest rozwiązanie stosunku pracy). Tak ustalona już raz emerytura może być już tylko powiększona w przypadku dalszego opłacania składek w sposób podany w art. 108 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowiska prezentowane ww. orzeczeniach. Nie można uznać zasadności twierdzeń organu rentowego, że w sytuacji, gdy ubezpieczony nie kwestionował co do zasady prawidłowości ustalenia podstawy wymiaru emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przyznanej mu od dnia 1 maja 2015 r. i zawieszonoj z uwagi na kontynuowanie przez niego zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy, to wyliczenie ponownego świadczenia emerytalnego w dniu wydania zaskarżonej decyzji z dnia 26 czerwca 2015 r. jest prawidłowe. Wysokość emerytury ubezpieczonego w systemie zdefiniowanej składki ustalona została prawidłowo w decyzji z dnia 28 maja 2015 r., tj. w dniu nabycia przez niego prawa do emerytury. W przypadku ubezpieczonego, który przeszedł na emeryturę w maju danego roku, niedopuszczalnym było zastosowanie przez organ rentowy waloryzacji rocznej, ta bowiem byłaby możliwa gdyby ubezpieczony przechodził na emeryturę (uzyskał ją) w czerwcu 2015 r. Tymczasem ubezpieczony uzyskał prawo do świadczenia (zostało mu ono przyznane) już

w maju 2015 r., czego wyrazem była decyzja z dnia 28 maja 2015 r., a jego wypłata została jedynie zawieszona z uwagi na kontynuowanie przezeń zatrudnienia. Nie było więc podstaw do dokonywania waloryzacji rocznej, w efekcie zastosowania której ubezpieczony uzyskałby świadczenie w wysokości niższej, aniżeli to obliczone w oparciu o waloryzację kwartalną. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak

w punkcie pierwszym sentencji wyroku. Wobec wadliwego i niezgodnego z przepisami prawa działania organu rentowego, który

w zaskarżonych decyzjach bez podstawy prawnej, ponownie ustalał wysokość już raz przyznanej ubezpieczonemu emerytury, Sąd Okręgowy na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej ustalił odpowiedzialność tego organu za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 25 ust. 1 oraz art. 25a w związku z art. 173 ust. 5a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) polegające na ich niewłaściwym zastosowaniu w przedmiotowej sprawie wskutek dokonania błędnej waloryzacji składek oraz kapitału początkowego co miało istotny wpływ na błędne wyliczenie wysokości emerytury wnioskodawcy.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wskazał, że nie można uznać, że wnioskodawca przeszedł na emeryturę w maju 2015 r., skoro nadal pracował, opłacał składki, a wypłata emerytury była zawieszona. Na potrzeby waloryzacji wnioskodawca był więc osobą nie mającą świadczenia,

a w takim przypadku przyjęcie rocznej waloryzacji świadczenia, którego ostateczną wysokość ustalono w czerwcu 2015 r. i podjęto wypłatę w tym samym miesiącu, po rozwiązaniu stosunku pracy - było prawidłowe i zgodne z cytowanymi przepisami.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia, czy do wyliczenia wysokości emerytury nabytej w drugim kwartale 2015 r., a realizowanej po 1 czerwca 2015 r. ma zastosowanie przepis art. 25a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., dalej ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Przypomnieć bowiem należy, że decyzją z dnia 28 maja 2015 r. organ rentowy przyznał W. W. emeryturę od dnia 1 maja 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek i świadczenie zostało ustalone w kwocie zaliczkowej, tj. 1.900 zł. Wypłata emerytury została zawieszona z powodu kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia. Z kolei decyzją z dnia

24 czerwca 2015 r., po przedłożeniu przez wnioskodawcę świadectwa pracy potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy, organ rentowy podjął wypłatę emerytury od 1 czerwca 2015 r.,

tj. od dnia złożenia wniosku, ustalając jej wysokość na kwotę 1.766,90 zł. Obniżenie kapitału początkowego i składek na ubezpieczenie emerytalne – jak wskazał pozwany – było spowodowane przyjęciem do obliczenia emerytury w decyzji z dnia 28 maja 2015 r. kwartalnej waloryzacji kapitału początkowego, a przy podjęciu wypłaty od dnia 1 czerwca 2015 r. w decyzji z dnia 26 czerwca 2015 r. - waloryzacji rocznej kapitału początkowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w powyższym zakresie Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił on też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa.

Sąd Apelacyjny zaakceptował zatem w całości ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNP 1999,

nr 24, poz. 776). Sąd odwoławczy w pełni podziela także ocenę prawną, jakiej dokonał Sąd pierwszej instancji, uznając ją za wyczerpującą, a tym samym nie ma potrzeby powtarzać w całości trafnego wyводу prawnego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, LEX

nr 179977; z dnia 16 lutego 2005 r., IV CK 526/04, LEX nr 177281).

Zważyć należy, że przedmiotowa kwestia była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego.

W stanie faktycznym analogicznym do stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy Sąd Najwyższy wydał postanowienie z dnia 3 listopada 2015 r. w sprawie III UZP 12/15 (LEX nr 1962536), a przedstawioną tam argumentację Sąd Apelacyjny w pełni podziela.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że niniejsza sprawa jest sprawą o ponowne ustalenie podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonego, a nie ponowne ustalenie samej wysokości świadczenia (art. 108 w związku z art. 183 ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Prawo do emerytury zostało już bowiem przyznane ubezpieczonemu decyzją z dnia 28 maja 2015 r. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 6 października 2015 r., III UZP 9/15 (niepublikowanym) wskazał, że kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz - albo w dniu nabycia prawa, albo w dniu realizacji ryzyka (obecnie rozwiązania stosunku pracy). Tak ustalona emerytura może być już tylko powiększona w przypadku dalszego opłacania składek w sposób podany w art. 108 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem mechanizm przeliczenia emerytury polega na zwiększeniu świadczenia obliczonego według reguł określonych w art. 26 tej ustawy o iloraz zwaloryzowanych składek zaewidencjonowanych

na koncie pracującego emeryta po dniu ustalenia prawa do emerytury i wyrażonego w miesiącach średniego trwania życia ustalonego dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości świadczenia. W odniesieniu do emerytury nabytej na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie ma odpowiednika art. 110 tej ustawy, pozwalającego na ponowne ustalenie świadczenia w sytuacji zawieszenia prawa ze względu na nierozwiązanie stosunku pracy. W dniu wejścia w życie art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ryzykiem emerytalnym było osiągnięcie wieku emerytalnego, a zatem wypłata emerytury przysługiwała bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Decyzja wydawana była tylko jeden raz i w ustawie nie przewidziano przepisu ustalającego tryb przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w systemie zdefiniowanej składki.

Stosownie do art. 26 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Mający zastosowanie

z mocy tego odesłania przepis art. 25 ust. 1 wskazuje - jako podstawę obliczenia emerytury - kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zaewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia

13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Składki na ubezpieczenie emerytalne gromadzone na indywidualnych kontach ubezpieczonych jako składnik podstawy obliczenia emerytury podlegają waloryzacji. Zgodnie z art.

25 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, waloryzacja składek polega na pomnożeniu zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego składek przez wskaźnik waloryzacji, o jakim mowa w ust. 6-10 tego artykułu. W świetle art. 25 ust. 3 ustawy, składki te podlegają w pierwszym rzędzie waloryzacji rocznej, od dnia 1 czerwca każdego roku, poczynając od waloryzacji za 2000 rok, natomiast waloryzacja kwartalna, uregulowana w art. 25a ustawy, stanowi jej uzupełnienie. Przepis art. 25 ust. 4 ustawy stanowi, że waloryzacji podlega kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego na dzień 31 stycznia roku, za który jest przeprowadzona waloryzacja, powiększona

o kwoty z tytułu przeprowadzonych waloryzacji. Wskaźnik waloryzacji składek jest równy wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do poprzedniego roku powiększonemu o wzrost realny sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do roku poprzedniego. Wskaźnik waloryzacji

składek nie może być niższy niż wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do poprzedniego roku.

Roczna waloryzacja polega na tym, że w czerwcu danego roku waloryzuje się składki należne do końca poprzedniego roku kalendarzowego, a podlegające zaewidencjonowaniu na koncie ubezpieczonego do dnia 31 stycznia roku, w którym przeprowadzana jest waloryzacja (roku waloryzacji). Waloryzację roczną składek przeprowadza się w dniu 1 czerwca z tego względu,

że wskaźnik owej waloryzacji za poprzedni rok ogłaszany jest do dnia 25 maja kolejnego roku. Waloryzacja składek przeprowadzana w danym roku oznacza więc podwyższenie (zwaloryzowanie) kwoty składek należnych do końca poprzedniego roku, a wpłaconych do dnia 31 stycznia roku waloryzacji. Wyznaczenie daty 31 stycznia, jako dnia ustalenia stanu konta podlegającego rocznej waloryzacji, jest uzasadnione tym, że zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r.

o systemie ubezpieczeń społecznych, wpłaty składek za dany miesiąc należy dokonać do określonego dnia następnego miesiąca, zatem wpłata składki za grudzień danego roku następuje w styczniu kolejnego roku.

Natomiast składki należne za okres po zakończeniu danego roku obrachunkowego, które nie zostaną objęte kolejną roczną waloryzacją (gdyż ta nastąpi już po przyznaniu i obliczeniu wysokości świadczenia) podlegają waloryzacji kwartalnej, o jakiej mowa w art. 25a ustawy o emeryturach

i rentach z FUS. W trybie cytowanego powyżej przepisu waloryzowana jest kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego na ostatni dzień pierwszego miesiąca kwartału,

za który przeprowadzana jest waloryzacja, powiększona o kwoty uzyskane w wyniku poprzednich waloryzacji kwartalnych. Sąd Najwyższy podkreślił w cytowanym orzeczeniu, że podobnie, jak

w przypadku waloryzacji rocznych, także i w tym przypadku mechanizm waloryzacji ma narastający charakter i oznacza dodawanie kwoty wynikającej z poprzedniej waloryzacji i kwoty składek za dany kwartał oraz podwyższanie tak uzyskanej sumy wskaźnikiem waloryzacji. Sam wskaźnik waloryzacji jest wynikiem algorytmu podobnego do stosowanego przy waloryzacji rocznej, z tą różnicą, że chodzi

o stosunek cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w kwartale, za który przeprowadzana jest waloryzacja do poprzedniego kwartału, powiększony o wzrost realny sumy przypisu składek

na ubezpieczenie emerytalne w kwartale, za który przeprowadzana jest waloryzacja w stosunku

do kwartału poprzedniego. Zastosowanie powyższych zasad oznacza, że podstawę obliczenia emerytury będzie stanowić suma składek po ostatniej waloryzacji rocznej powiększona o poddane waloryzacji kwartalnej składki należne za dalszy okres do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc początkujący wypłatę.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy zważyć należy, że wysokość emerytury ubezpieczonego w systemie zdefiniowanej składki ustalona została prawidłowo na dzień 1 maja

2015 r., tj. na dzień nabycia przez niego prawa do emerytury. Wówczas ostatnią waloryzacją roczną jest waloryzacja przeprowadzona w dniu 1 czerwca 2014 r., dotycząca składek wpłaconych do końca 2013 r. i zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do dnia 31 stycznia 2014 r. Waloryzacji kwartalnej podlegają zaś kwoty składek należnych poczynając od dnia 1 stycznia 2014 r., które nie będą poddane kolejnej rocznej waloryzacji, skoro ta nastąpiła w dniu 1 czerwca 2015 r.

Skoro zatem kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz, albo

w dniu nabycia prawa, albo w dniu realizacji ryzyka (obecnie rozwiązania stosunku pracy), to jeżeli emeryturę przyznano ubezpieczonemu decyzją z dnia 28 maja 2015 r. - wysokość tak przyznanego świadczenia nie może już ulec obniżeniu. Oznacza to, iż organ rentowy mając na uwadze przedmiotowy wniosek ubezpieczonego z dnia 11 czerwca 2015 r. winien podjąć od dnia 1 czerwca 2015 r. wypłatę świadczenia ustalonego decyzją z dnia 28 maja 2015 r., a nie był uprawniony

do wydania decyzji niejako od nowa przyznającej wnioskodawcy emeryturę i od nowa wyliczającej świadczenie. Do tak przyznanego świadczenia należało doliczyć dalsze opłacanie przez wnioskodawcę składek na zasadzie art. 108 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i z uwagi na mieszany sposób obliczenia emerytury (art. 183 ust. 5 ustawy) uwzględnić

w wysokości świadczenia pozostały okres zatrudnienia po dniu wydania decyzji ustalającej prawo do emerytury od 1 maja 2015 r.

Ponadto Sąd Odwoławczy podzielił także stwierdzenie przez Sąd odpowiedzialności pozwanego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji w sytuacji, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki pozwalające na ustalenie wysokości świadczenia w żądanej przez niego kwocie, a nadto wobec zastosowania wykładni prawa materialnego niezgodnej z ugruntowanym już i znanym pozwanemu orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, w tym Sądu Apelacyjnego w Gdańsku (np. wyrok z dnia 2 lutego 2016 r., III AUa 635/15, LEX nr 2012922; wyrok z dnia 27 lipca 2016 r., III AUa 504/16, LEX nr 2121882) oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

W tym stanie rzeczy, uznając zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji za prawidłowe, Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Bożena Grubba SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń